

Commissjoner, da vilde jeg finde det befla-
ligt, naar en saadan Udvei var lukket, hvor-
ved mangfoldigt Fæstegods maaskee endnu ved-
blev at være underkastet Fæstevang og det
Fæstebaand, som Fæsterne under denne anden
Form vilde blive befriede for, og derfor kan
jeg, uagtet det kunde synes, at der var noget
inconsequent i at stemme for Paragraphen,
dog ikke Andet end stemme for den.

Vardenfletth: Uagtet jeg maa give den
ærede Ordfører fuldkommen Ret i meget af
det, han yttrede, saa er der dog eet Punkt,
som jeg allerede forrige Gang tillod mig at
udhæve, og hvori jeg meget afviger fra ham,
og som jeg derfor atter skal tillade mig at
fremhæve, da det har væsentlig Indflydelse
paa, hvorledes man vil stemme over den fore-
liggende Paragraph. Naar et Anliggende
ordnes ved Lov, saa er Regjeringen, efterat
Loven er udkommen, ikke bemyndiget til at
gøre Forandringer ved Bevillinger i denne
Lovs Bestemmelser, og derfor kunde det ved
første Diefast see ud, som om Regjeringen,
naar en Lov som den foreliggende var kom-
men ud, ikke fremdeles vilde beholde sin Be-
villingsmyndighed. Men her er et ganske an-
det Tilfælde tilfæde, her har Regjeringen gi-
vet Bevillinger, hvorved man hævede Cre-
tionsbrevens tvingende Bestemmelser, og en
saadan Bemyndigelse, som Regjeringen der har
udøvet, er slet ikke afhængig af, om en Lov
kommer ud om denne Sag eller ikke. Loven
gaaer ud paa at give vedkommende Fideicom-
missbesiddere og offentlige Stiftstellers Bestyrrelser
en Ret til under visse Omstændigheder, visse
Forhold, at afhænde; den gaaer slet ikke ud
paa, at berøve Regjeringen den Myndighed,
som den hidtil har havt, til at løse disse Cre-
tionsbrevs Forpligtelser. Efter min Me-
ning vil altsaa Regjeringens Myndighed lige-
fuldt bestaae, om end § 7 gaaer ud. Nu
kunde man jo vel sigé, som en æret Lands-
thingsmand sidst yttrede: saa kunde Udvalget
have sparet sig den Uleilighed at komme frem
med den Paragraph, hvorved det udtrykkeligt
bliver erklæret, at Regjeringens Myndighed
vedbliver; men jeg troer ikke, den er over-
flødig, fordi jeg troer, det maa erkjendes, at
man kunde opfatte Sagen saaledes, som om

Regjeringens Myndighed dermed var ophørt,
og for at denne Mening ikke skulde gjøre sig
gjældende og ikke skulde gjøre sig gjældende til
Skade for selve Sagen — idet maaskee Fidei-
commissbesidderne, som ellers vilde have søgt
en Bevilling, kunde troe, at denne Bevillings-
vei nu var lukket, og altsaa kunde lade sig
afholde fra at fremme den Sag, som man
ønsker at fremme, fordi de troede, at den Vei
var lukket, som endnu staaer aaben — var
det, at man tilføiede denne § 7, hvori det
udtrykkelig bliver udtalt, at Regjeringens Myn-
dighed vedbliver. Naar man nu holder sig
for Die, hvad hele Lovens Hensigt er, nemlig
at fremme Fæstes Overgang til Selveiendom
paa de i Loven omhandlede Godser, saa kan
man jo vistnok ikke nægte, at det er hensigts-
mæssigt, at det staaer de vedkommende Besid-
dere eller Bestyrere frit for at gaae frem paa
hvilkenomhelst Maade, de ansee for at være
den hensigtsmæssigste. Det er paa den Maade,
man fremmer Lovens Hensigt; Nogle kunde
ønske at benytte den dem ved Loven tillagte
Ret og ville altsaa underkaste sig de Commis-
sjoner, som ere foreskrevne i Loven, Andre
kunde ønske at gaae en anden Vei og erhverve
Bevilling, hvorved de kunde fritages for disse
Commissjoner. Begge Veie maa man ønske
at fremme, fordi man derved opnaaer det For-
maal, som man stiller sig ved Loven, og det
er derfor, jeg troer, at det, skjøndt efter min
Mening Regjeringens Myndighed vedbliver,
om ogsaa § 7 bliver udvoteret, er unyttigt,
at man stemmer for Forslaget om, at den skal
udgaae.

Moltke: Jeg skal tillade mig at hen-
holde mig til det, som den sidste ærede Taler
har anført; jeg er vel sely ingen Under af
Bevillinger, og vel har jeg udtalt ved en
foregaaende Leilighed, at en Fideicommissbesid-
der kunde finde Betænkelighed ved at ansøge
om Bevillinger, der stride mod hvad i Funda-
tionen var bestemt, men jeg troer dog, at man
ikke bør affjære en Leilighed, som kunde være
af Vigtighed i specielle enkelte Tilfælde. Jeg
maa altsaa være af den Formening, at § 7
bør blive staaende, og det vilde gjøre mig me-
get ondt, om denne hele Anordning, i hvilken
jeg fuldkommen maa erklære mig enig, paa